

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 09 0 U 042223 25 Uvp
Sarajevo, 04.12.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Danilović Edine, kao predsjednika vijeća, Ajanović-Selimović Amele i Krkeljaš Milorada, kao članova vijeća, te Beganović Namire, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Udruženje „Resursni Aarhus centar u BiH“, ulica Behdžeta Mutevelića broj 39, Sarajevo, protiv akta broj: 05-19-2218/21 od 30.05.2022. godine, tuženog Ministarstva komunalne privrede, infrastrukture, prostornog uređenja, građenja i zaštite okoliša Kantona Sarajevo, ulica Reisa Džemaludina Čauševića broj 1, Sarajevo, u upravnoj stvari izdavanja urbanističke saglasnosti, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 042223 22 U od 25.06.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 04.12.2025. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 042223 22 U od 25.06.2025. godine, odbijena je kao neosnovana tužba tužitelja „Resursni Aarhus centar u BiH“ Sarajevo, podnesena protiv osporenog rješenja tuženog organa, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena kao neosnovana njegova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja Općinskog načelnika Službe za urbanizam, stambene, imovinsko-pravne, geodetske poslove i katastar nekretnina Općine Novi Grad Sarajevo, broj: 02/04-19-4328/21 A.D. od 26.11.2021. godine. Tim prvostepenim rješenjem je kao izjavljena od neovlaštenog lica odbačena žalba tužitelja protiv rješenja istog prvostepenog organa broj: 02/04-19-4328/21 AD od 24.06.2021. godine, kojim je izmijenjen dispozitiv rješenja tog organa broj: 02/04-23-7211/19 od 22.01.2020. godine u dijelu koji se odnosi na lokaciju objekta i urbanističko-tehničke uslove i to tačku 6. koja glasi "Položaj objekta u odnosu na građevinsku liniju postojećih objekata:prema lokaciji objekta broj: 02/04-19-4328/21 od 22.06.2021. godine". Navedenim rješenjem od 22.01.2020. godine (izmijenjeno rješenjima od 10.03.2020. godine i od 27.01.2021. godine) je investitoru „HIFA-OIL“ d.o.o. Tešanj data urbanistička saglasnost za izgradnju poslovnog kompleksa koji se sastoji od benzinske pumpe, terminala za kerozin, samouslužne autopraonice i hotela sa vanjskim uređenjem u ulici Kurta Schorka bb, naselje Dobrinja, na zemljištu poblje označenom u tom rješenju.

Podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj pobija navedenu presudu prvostepenog suda zbog povrede pravila postupka i povrede federalnog zakona. Navodi da je prvostepeni sud svoju odluku zasnovao na zaključku da tužitelj nije imao svojstvo stranke u upravnom postupku i da mu prvostepeno rješenje od 24.06.2021. godine nije dostavljeno, pa da stoga nije mogao izjaviti žalbu protiv tog rješenja računajući rok za žalbu od dana dostavljanja tog rješenja u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama Federacije BiH. Suprotno tome tvrdi da je tužitelj udruženje usmjereno na zaštitu okoliša u smislu Aarhuske konvencije i da se ima smatrati zainteresovanom javnošću, tako da ima aktivnu legitimaciju za iniciranje upravnih postupaka kao i za podnošenje tužbe, a što je već utvrđeno u sličnim predmetima (presude broj: 09 0 U 041797 22 U i broj: 09 0 U 041795 22 U). Pored navedenog, upućuje i na presudu Vrhovnog suda Federacije BiH broj: 09 0 U 027237 19 Uvp u kojoj je konstatovano "da se blagovremenost mora cijeliti prema momentu dostavljanja okolinske dozvole", što je u predmetnoj stvari rješenje od 24.06.2021. godine (pogrešno navedeno rješenje od 26.11.2021. godine), te da se "žalbeni rokovi računaju od momenta dostavljanja akta stranci bez obzira da li je stranka učestvovala u postupku u kojem je akt donesen". Predlaže da ovaj sud iz navedenih razloga njegov zahtjev uvaži i pobijanu presudu ukine ili preinači.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje prvostepene presude tuženi organ, a i zainteresovano lice „HIFA-OIL“ d.o.o. Tešanj su predložili da se isti kao neosnovan odbije.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima iz spisa predmeta proizilazi da je pravosnažnim rješenjem Općinskog načelnika Službe za urbanizam, stambene, imovinsko-pravne, geodetske poslove i katastar nekretnina Općine Novi Grad Sarajevo, broj: 02/04-23-7211/19 A.D. od 22.01.2020. godine (izmijenjeno rješenjima od 10.03.2020. godine i od 27.01.2021. godine) investitoru „HIFA-OIL“ d.o.o. Tešanj data urbanistička saglasnost za izgradnju naprijed navedenog poslovnog kompleksa, da je prvosnažnim rješenjem iste Službe, broj: 02/04-19-4328/21 AD od 24.06.2021. godine, izmijenjen dispozitiv rješenja od 22.01.2020. godine u dijelu koji se odnosi na lokaciju objekta i urbanističko-tehničke uslove (tačka 6.), da je protiv tog rješenja dana 19.11.2021. godine tužitelj Udruženje „Resursni Aarhus centar u BiH“ izjavilo žalbu, nakon što mu je to rješenje dostavljeno po zahtjevu za pristup informacijama, te da je predmetnim prvostepenim rješenjem broj: 02/04-19-4328/21 AD. od 26.11.2021. godine žalba odbačena kao izjavljena od neovlaštenog lica, sa obrazloženjem da tužitelj nije niti može biti lice ovlašteno za izjavljivanje žalbe, jer nije pokrenuo upravni postupak (aktivna stranka), niti je protiv njega vođen postupak (pasivna stranka), a nije ni lice (zainteresovana osoba) koja je radi zaštite svojih prava ili pravnih interesa učestvovala u upravnom postupku, pozivajući se pri tome na materijalni propis na osnovu kojeg je rješavano u konkretnoj upravnoj stvari (kantonalni Zakon o prostornom uređenju) i član 13. Zakona o upravnom postupku, koji reguliše načelo pravosnažnosti rješenja. Postupajući po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv prvostepenog rješenja, tuženi je osporenim rješenjem od 30.05.2022. godine žalbu odbio, ocijenivši ožalbeno rješenje pravilnim i na zakonu zasnovanim.

Nadalje proizilazi da je prvostepeni sud, pobijanom presudom od 25.06.2025. godine, odbio kao neosnovanu tužbu tužitelja izjavljenu protiv osporenog rješenja tuženog, uz obrazloženje da tužitelj nije učestvovao u provedenom postupku izdavanja urbanističke

saglasnosti i da mu stoga u tom postupku nije ni dostavljeno predmetno rješenje od 24.06.2021. godine (protiv kojeg je tužitelj izjavio žalbu dana 19.11.2021. godine), već da je isto tužitelju dostavljeno po podnesenom zahtjevu u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama („Službene novine Federacije BiH“, br. 32/01 i 48/11), te da je ožalbeno rješenje steklo svojstvo pravosnažnosti dana 25.06.2021. godine. Nadalje, prvostepeni sud zaključuje da rok za podnošenje žalbe iz člana 227. Zakona o upravnom postupku za tužitelja nije mogao početi teći od momenta dostavljanja navedenog rješenja u skladu sa pomenutim Zakonom (jer svrha i cilj tog zakona je pristup informacijama-odlukama koje su u posjedu javnog organa, a nikako računanje rokova za izjavljivanje pravnih lijekova protiv dostavljenih odluka koje su stekle svojstvo konačnosti i pravosnažnosti u upravnom postupku), zbog čega tužitelj nije mogao sa uspjehom izjaviti žalbu protiv pravosnažnog rješenja od 24.06.2021. godine, već je u skladu sa odredbom člana 246. stav 1. tačka 9. Zakona o upravnom postupku, danom dostavljanja rješenja u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama, za tužitelja mogao samo početi teći rok za obnovu postupka (vanredni pravni lijek u upravnom postupku), obzirom da ista propisuje da kada osobi koja je trebala da sudjeluje u svojstvu stranke nije bila data mogućnost da sudjeluje u postupku, a što je upravo konkretna situacija. Stoga su upravni organi po ocjeni prvostepenog suda pravilno i zakonito postupili kada su odbacili žalbu tužitelja izjavljenu protiv pravosnažnog rješenja od 24.06.2021. godine.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev za vanredno preispitivanje neosnovan.

Naime, odredbama Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, br. 2/48, 48/99 i 61/22) regulisano je da je stranka osoba po čijem je zahtjevu pokrenut postupak ili protiv koje se vodi postupak ili koja radi zaštite svojih prava ili pravnih interesa ima pravo da učestvuje u postupku (član 48.), da protiv rješenja donesenog u upravnom postupku stranka ima pravo žalbe (član 221. stav 1.), da se žalba protiv rješenja podnosi u roku od 15 dana, ako zakonom nije drugačije određeno i da se rok za žalbu za svaku osobu i za svaki organ kojima se rješenje dostavlja računa od dana dostavljanja rješenja (član 227. stav 1. i 2.), te da će se postupak okončan rješenjem ili zaključkom protiv kojeg nema redovnog pravnog lijeka obnoviti ako osobi koja je trebala da sudjeluje u svojstvu stranke nije bila data mogućnost da sudjeluje u postupku (član 246. stav 1. tačka 9.).

Nadalje, Zakonom o upravnom postupku i to odredbama člana 2. (poseban postupak), člana 12. (konačnost rješenja) i člana 13. (pravosnažnost rješenja) propisana su osnovna načela upravnog postupka, prema kojim pojedina pitanja postupka za određenu upravnu oblast se mogu samo izuzetno, posebnim federalnim zakonom, urediti drukčije nego što su uređena ovim zakonom, ako je to nužno za drugačije postupanje u tim pitanjima, s tim da ne mogu biti suprotna načelima ovog zakona, da se rješenje protiv kojeg se ne može izjaviti redovno pravno sredstvo (žalba) u upravnom postupku (konačno u upravnom postupku), a kojim je stranka stekla neko pravo, odnosno kojim su stranci određene neke obaveze, može poništiti, ukinuti ili izmijeniti samo u slučajevima koji su ovim ili drugim zakonom predviđeni, te da se rješenje protiv koga se ne može izjaviti žalba niti pokrenuti upravni spor (pravomoćno rješenje), a kojim je stranka stekla određena prava, odnosno kojim su stranci određene neke obaveze, može poništiti, ukinuti ili izmijeniti samo u slučajevima koji su ovim ili drugim zakonom predviđeni.

Prema citiranim zakonskim odredbama jasno proizilazi da rok za žalbu za zainteresovano lice teče od dana kada mu je rješenje dostavljeno, ukoliko je učestvovalo u prvostepenom postupku, a ukoliko zainteresovano lice nije učestvovalo u prvostepenom

postupku (niti mu je rješenje dostavljeno), žalbu može izjaviti samo u roku koji važi za stranku po čijem zahtjevu je doneseno prvostepeno rješenje, odnosno o čijem pravu je riješeno. Prema tome, pravilno prvostepeni sud nalazi da se zakonski rok za izjavljivanje žalbe ne može računati od dana dostavljanja upravnog akta zainteresovanom licu po Zakonu o slobodi pristupa informacijama, već se taj rok računa isključivo od dana dostavljanja upravnog akta stranci koja je učestvovala u upravnom postupku.

Stoga prvostepeni sud nije povrijedio zakon na štetu tužitelja kada je iz provedenih dokaza utvrdio da su nadležni upravni organi pravilno postupili kada su odbacili žalbu tužitelja izjavljenu protiv prvosnažnog prvostepenog rješenja od 24.06.2021. godine, jer tužitelj nije učestvovao u provedenom postupku izdavanja urbanističke saglasnosti investitoru, tako da je mogao izjaviti žalbu protiv prvostepenog rješenja samo u roku koji je važio za investitora, tj. stranku po čijem zahtjevu je postupak pokrenut. Kako je navedeno rješenje postalo konačno i pravosnažno u odnosu na stranku-investitora (koja je stekla određena prava i utvrđene su joj određene obaveze), to je tužitelj bio isključen od mogućnosti izjavljivanja žalbe, ali je u smislu odredaba citiranog člana 246. stav 1. tačka 9. Zakona o upravnom postupku, ako je smatrao da je kao stranka ili "zainteresovana javnost" trebao da učestvuje u predmetnom postupku, mogao tražiti obnovu okončanog postupka (nakon što mu je rješenje dostavljeno po zahtjevu za pristup informacijama), a kako to pravilno nalaze i organi uprave, a i prvostepeni sud. Ovo iz razloga što se konačno i pravosnažno predmetno rješenje moglo poništiti, ukinuti ili izmijeniti samo vanrednim pravnim sredstvima propisanim Zakonom o upravnom postupku (obnova postupka) i što se ni posebnim federalnim zakonom nisu mogla propisati bilo kakva pravila postupka koja su protivna načelima citiranog zakona, radi čega se i svi navodi tužitelja istaknuti u podnesenom zahtjevu za vanredno preispitivanje u tom pogledu ukazuju neosnovanim.

Obzirom na ostale navode tužitelja treba istaći da pozivanje na presudu vijeća Vrhovnog suda Federacije BiH i presude prvostepenih sudova u kojima je izraženo drugačije pravno shvatanje, nemaju uticaja na drugačiju odluku ovog suda, jer je iskazani pravni stav iz ove odluke zauzet na sjednici Upravnog odjeljenja Vrhovnog suda Federacije BiH održanoj dana 17.11.2025. godine, dok odluke prvostepenih sudova ne obavezuju ovaj sud, tako da se ne može zaključiti da se u konkretnom slučaju radilo o bilo kakvoj povredi zakona na štetu tužitelja.

Obzirom na izneseno ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Beganović Namira, s.r.

Predsjednik vijeća
Danilović Edina, s.r.